

D ů v o d y:

Dovolací rekurs jest přípustný, neboť v napadeném zrušovacím usnesení není stanoveno, že jest jednati až po pravomoci napadeného usnesení a nebylo uloženo prvnímu soudu, by vyslechna strany, učinil nové rozhodnutí. Jde vpravdě o rozhodnutí, jímž rekursní soud usnesení prvního soudu změnil a rozšíření žalobní prosby povolil. Po stránce věcné není však dovolací rekurs odůvodněn a stačí odkázati na správné stavu věci, zákona a judikatuře nejvyššího soudu vyhovující odůvodnění napadeného usnesení. Vývody dovolacího rekursu, že se obmezením žalobní prosby na útraty sporu stal předmět sporu věcí nepatrnou a že důsledkem toho byl podle § 517 c. ř. s. rekurs do usnesení prvního soudu nepřípustný a bylo jej odmítnouti, přezírají, že se v souzeném případě žalobce, obmeziv žalobu na útraty sporu, žalobního nároku výslovně nevzdal a žalovaný výslovně souhlas k obmezení žalobní prosby nedal, takže tu vlastně ani o obmezení žalobní prosby nešlo.

Čís. 14114.

Nepominutelný dědic jest oprávněn zřici se za pozůstalostního řízení právního dobrodiní soupisu.

K účinnému zřeknutí se stačí jednostranný projev vůle držitele práva učiněný k pozůstalostnímu soudu a vzetí ho na vědomí tímto soudem. Pokud nebylo zřeknutí se vzato pozůstalostním soudem na vědomí, jest držitel práva oprávněn je odvolati.

(Rozh. ze dne 24. ledna 1935, R I 1595/34.)

Návrhu dědice ing. J. F., by bylo vzato na vědomí podání nepominutelné dědičky O. S., jímž ustoupila od návrhu na soupis, popsání a ocenění pozůstalostního jmění, a by její návrh na vrácení tohoto podání byl zamítnut, nižší soudy nevyhověly, rekursní soud mimo jiné z těchto důvodů: Ze vzdání se nějakého — ovšem hmotněprávního — nároku a práva může jiná osoba dovozovati pro sebe nároky a práva jen, pokud vzdání to bylo jí ohlášeno a ona je vzala na vědomí. Toho tu není. Není zřeknutím se práva na soupis pozůstalostního jmění, když podání s takovým prohlášením na soud došlo hned na to bylo podatelem vzato zpět dříve, než věcně bylo vyřízeno a s tímto věcným vyřízením bylo sděleno s druhou stranou neb některým účastníkem, který by snad z něho mohl pro sebe něco těžiti pro svá práva.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolacímu rekursu nelze vyhověti pro nedostatek podmínek § 46 odst. 2 zák. č. 100/31 sb. z. a n. K vývodům dovolacího rekursu jest podotknouti: Z toho, že nepominutelný dědic má právo žádati o zřízení soupisu (§ 804 obč. zák.), vyplývá, že má za pozůstalostního řízení i právo, zřici se právního dobrodiní soupisu, a není tomu na závadu ani ustanovení § 803 obč. zák., ježto prohlašuje za neúčinné jen takové

zřeknutí se tohoto právního dobrodiní, které bylo učiněno předem, dokud nenastal nápad dědictví. Aby toto zřeknutí se bylo účinným, stačí jednostranný projev vůle držitele práva o tom, byl-li učiněn k úřadu, který projednává pozůstalost, tedy k pozůstalostnímu soudu a tento jej vzal na vědomí. Pokud je tento úřad nevzal na vědomí, jest držitel práva oprávněn odvolati zřeknutí se práva.

Čís. 14115.

Úprava pachtovného při zemědělských pachttech (vládní nařízení ze dne 29. července 1933, čís. 164 Sb. z. a n.).

Měnovou doložku nelze považovati za ujednaný způsob výpočtu ceny, o němž mluví § 2 (1) vl. nař. čís. 164/33 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 24. ledna 1935, R I 1649/34.)

Prv ý s o u d vyhověl návrhu na úpravu pachtovného podle vládního nařízení ze dne 29. července 1933 čís. 164 sb. z. a n. s tím, že se na platy po 1. březnu 1934 vztahuje valutární doložka pachtovní smlouvy, o d ů v o d n i v tento výrok tím, že valutární doložkou měl býti chráněn propachtovatel před znehodnocením čsl. koruny, jež prý částečně nastalo zákonem ze dne 17. února 1934 čís. 25 sb. z. a n. R e - k u r s n í s o u d změnil v této části usnesení prvního soudu a vyslovil, že se valutární doložka pachtovní smlouvy nevztahuje ani na platy po 1. březnu 1934. D ů v o d y: Valutární doložka pachtovní smlouvy ze dne 1. února 1930 zní: »Pro stanovení ceny pšenice rozhodná a směrodatná jest průměrná bursovní cena pšenice v den splatnosti nájmu na plodinové burse v Praze, zaznamenaná v nejnižší ceně 170 Kč za 100 kg v hodnotě dnešní valuty koruny československé k švýcarskému franku, pokud by československá valuta podstatnou deroutu utrpěla.« Účelem vládního nařízení ze dne 29. července 1933 o úpravě pachtovného při zemědělských pachttech čís. 164 sb. z. a n. bylo upravití cenovou relaci plodin, hlavně obilnin, a to nejen tam, kde pachtovné bylo vyjádřeno v pšenici nebo v žitě, nýbrž i při pachtovném ryze peněžitém, k čemuž vedla úvaha, že i peněžité pachtovné je výsledkem kalkulace o určitém množství hlavních obilnin (pšenice nebo žito) a o ceně platné v době uzavření smlouvy. § 10 cit. vládního nařízení ustanovuje, že všechna jiná ustanovení pachtovní smlouvy zůstávají nedotknuta. Jinými ustanoveními jest rozuměti smluvní ustanovení, jež nemají za předmět to, co jest předmětem vládního nařízení. Dotčena jsou tedy ustanovení smlouvy o pachtovném a o jeho výši, neboť to jest právě předmětem vládního nařízení, které přiznává pachtýři nárok na úpravu tak, jak samo uvádí v předcházejících §§. Nemohou proto míti platnost ustanovení pachtovní smlouvy, pokud upravují výši pachtovného jinak než vládní nařízení, přizpůsobující ji dalším vlivům, s nimiž nařízení nepočítá a které nelze srovnati s jeho účelem, pomoci zemědělství v hospodářské krizi a odvrátiti zkázu existence, hrozící mnohemu zemědělcí při neupraveném pachtovném. Nelze proto vedle úpravy pachtovného podle vládního nařízení čís. 164/33 sb. z. a n. ponechat ještě regulační vliv na výši pach-